
PLAYING AT HER TABLE
FERDINANDO FREGA

LI SER MASEYA WÊ LÎSTIN

The Art of Attraction · 02

Sal derbas bûn, lê ne gelek ji wan, û di dersan û navberan de pola min salona werzişê bû. Di navbera basketbol, voleybol û futbola pênc li hember pêncan de, min dema xwe li wir derbas dikir. Her carê ku mamosteyek dikete pola rastîn û ez li wir didîtim, ew bi xem diket ka ez çi dikim — lê ez tenê ji bo cilên hişk hatibûm, ji ber xwêdanê.

Min digot qey ez dikarim bilîzim û bê dîtin bimînim, lê wê demê motorsîkleta min jixwe hebû, Laverda 125. Min cilên baş li xwe dikirin, û çenteyê diya min her carê ku pereyên hûrik tê de hebûn bi awayekî bêhempa bi kêrî min dihat; heke not tevahî bûna, min qet dest nedida wan. Ew xefika bêkêmasî bû.

Wê pere dema ku bavê min radiza ji wî distand û ji min re digot ku tiştekî nebêjim, û min jî dema ku wê nedinêrî ji wê distand. Axir, ez kurekî bi navê Frega bûm — bi îtalî, yê ku didize. Ahahahahaha.

Rojekê li salona werzişê keçeke delal hat ba min, dirêj û zirav, û dest bi axaftinê kir. Ji bo ku tu hesabê wê yê gişti derxî, ne hewce bû ku tu muhasebeci bî.

Wê ez vexwendim ku herim serdana wê. Ew bîst kîlometre dûrî bajêr dijiya, û nîvroyekê ez bi motorsîkletê ketim rê da ku herim serdana wê.

Dema ku ez gihîştim, min telefonî mala wan kir da ku bêjim ez li gund im û em dikarin hev bibînin, lê wê li ber xwe da, hewl

da ku min qane bike ku ez herim mala wan û tevahiya malbatê nas bikim — kûçik jî tê de.

Ez dîsa li motorsîkletê siwar bûm û vegeriyam cihê ku jê hatibûm. Roja din wê êrîş kir, ji min pirsî çima ez neçûbûm mala wan, û min bersiv da: min cilên ji bo dergistiyeke fermî li xwe nekiribûn, û min gustîl jî bi xwe re neanîbûn.

Zêdetirî du mehan wê dev ji min berneda. Her roj, heman pirs: em ê kengî hev bibînin? Û her roj, heman bersiv: em ê binêrin kengî diya min vala ye, da ku tu wê nas bikî.

Û wê: çima?

Û min: pir girîng e ku tu bi wê re li hev bikî. Belengaz, ew li ser kursiya bi teker e — divê yek li wê binêre.

Dema ku wê fêm kir ka ew ê bikeve nav çi rewşê, ew êdî venegeriya. Roja din ew çûbû.

Çend sal şûnde min ew li supermarketekê dît û min ew bi diya xwe re da nasîn, ku di rewşeke gelekî baş de bû. Ji navbera rêzan xwendin, wê ji min pirsî çi qewimîbû — çawa ew baş bûbû, çawa şifa dîtibû — û min bersiv da: dermankirina bi şaneyên bingehîn û sêhra jinan.

Diya min li min nêrî, paşê keniya û ji min re got ku ez bi rastî kurê wê me, lê ku zû an dereng dê yek pûrtê min ber bi aliyê rast ve bimale. Tiştê ku wê nizanibû ew bû ku min pûrtê xwe gelek caran diguherand, û wê tu carî du caran heman versiyona min nedîta.

Ferdinando